

[Viggo Starcke.]

bil. Det vil øve indflydelse på bomuldsprisen, på uldprisen og på prisen for den te, man hælder i sin tekop. Endelig, når præsident Nasser har forpligtet sig til at betale erstatning efter pariserkursen, har han endnu ikke påvist, hvor han har de midler, som han skal betale i erstatning, idet han tildels har anvendt disse midler til at købe våben i Sovjetrusland.

Trafikken gennem kanalen var indtil nationaliseringen så stor, at kapaciteten praktisk talt var udnyttet, og en udvidelse eller andre arrangementer ville være nødvendig. Dette kræver kapital. Ægypten råder ikke over denne kapital. Ægypten vil være nødt til at invitere andre lande til at investere en sådan kapital; og hvorledes kan Nasser få andre lande til at investere kapital, når han lige akkurat selv har vist, at den kapital, der bliver investeret, den nationaliserer han, når det passer ham?

Ifølge Konstantinopelkonventionen skal kanalen være åben for alle nationer både i fred og i krig, og der må ikke lægges skibsfarten nogen hindring i vejen. Gennem 8 år har Ægypten hindret Israels skibe i at sejle igennem. På hele denne baggrund er det umuligt at vise tillid til Ægyptens diktator, uden at der stilles visse garantier. Nu kan man dertil sige, at dér, hvor kanalen ligger, er der ikke andet end sand, og det er Ægyptens territorium, og det er fuldstændig rigtigt, men det er dog alligevel sådan, at det drejer sig om et vitalt spørgsmål, som ikke er vitalt for Ægypten, men som er vitalt for næsten alle lande på begge sider af kanalen. Den ærede ordfører for det kommunistiske parti har som så mange andre både i den østlige og i den vestlige verden deltaget i kritik af England og Englands politik, en kritik, der somme-tider nærmer sig bagvaskelse. Det er blevet moderne at flæbe og råbe kolonistyre og imperialismen efter den vestlige verdens stater uden at huske, at den stat, som det ærede medlem hr. Fuglsang føler sig så nær knyttet til, i dag er den største imperialist- og kolonistat, man overhovedet har set.

Og det moderne Ægypten? Hvad var Ægypten, før England i 1882 kom til dette land? Det var under tyrkisk herredømme, det var skamredet af de tyrkiske pashaer, bondebefolkningen var nedtrykt til en

sådan lavhed, at man ikke gør sig nogen forestilling derom. Den ægyptiske bonde havde intet skøde på sin jord, han kunne verfes ud når som helst. Jorden ejedes i det væsentligste af de tyrkiske pashaer, de udskrev en meget stor del af ungdommen og manddommen med til felttog, og man kan finde deres hvide knogler i ørkerne i Syrien, Sudan og andre lande. Handelen i Ægypten var undergivet et ganske snævert monopol, uvidenheden var forfærdende, korruptionen var blændende udviklet, og de sanitære forhold var sådan, at pest, den ægyptiske øjensygdom og kvægstæbe var daglige gæster i Ægypten under de forfærdelige forhold, som tilsidst førte til massakrerne i Alexandria, hvor England med de andre magters støtte besatte Ægypten, fordi det var insolvent, havde lånt penge, som det ikke kunne betale tilbage. Da gjorde England under Lord Cromers regimente det strålende under de vanskeligste forhold at genopbygge og skabe det moderne Ægypten, afvikle gælden, samtidig med at skatterne blev nedsat, afvikle hoveriet, skalisere, bygge dæmninger, bygge Assuandæmningen og de andre store vandreservoirs dernede. Det, som englænderne lavede i Ægypten, skabte Ægypten, og det er derfor, ægypterne sparker englænderen over skinnebenet i dag af ringhedsfølelse.

Det siges, og med rette, at England efter kanalzonen og kanalkompagniets nationalisering har raslet med sablen. Ja, det er rigtigt, det har England gjort, men er det værre at rasle med sablen end at rasle med lænkerne? Det er det, Ægypten har gjort, og man må ikke vente, at man kan sætte en tommelfinger på halspulsåren af en anden magt og true med at trykke til, uden at denne magt reagerer.

Man kan betragte spørgsmålet formelt, men i virkeligheden er det reelt. Danmark kunne lige så godt hævde, at vi i 1565 havde ret til at spærre Øresund, hvilket vi gjorde. Under kong Frederik den Anden spærrede Danmark Øresund og Store-Bælt i håb om at ærgre Sverige, og det lykkedes i en sådan grad, at vi også ærgrede Hollænderne og Hansesæderne og England og Frankrig, sådan at stormagterne tilsidst hjalp Sverige til at sige: dette her skal holde op. Det var årsagen til, at Danmark mistede Skåne, Hal-